

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1204. Usque Ad Annum 1230

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1763

VD18 90118030

§. 48. S. Dominici obitus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66406](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66406)

rio S. Dominicum videndi impulsus. Ce-
 terum quia Frater Eberhardus in Francia
 & Burgundia erat notissimus, nemo non
 iter facientis paupertatem Evangelicam
 mirabatur. Tandem Lusuni, cujus civi-
 tatis Episcopatum olim sibi oblatum re-
 cusaverat, morbo correptus, paucis post
 diebus extinctus est. Advertens, quod
 sibi ab amicis celaretur, ex medicorum
 iudicio de vita actum esse, ad Provin-
 cialem ait: *Illis, quibus amara est mor-
 tis memoria, celanda est; sed ego hac
 miserabili carne spoliari non pertimesco,*
*sperans, me ad caelestia tabernacula per-
 venturum.* Jordanes vero hoc morien-
 ti Eberhardo Testimonium reddidit:
*Beata omnino ejus mors mihi videbatur,
 ex eo, quod cum ipsius obitum mihi do-
 loris & perturbationis materiam futu-
 rum esse crederem, me potius sancta lati-
 tia replevi senserim.*

§. XLVIII.

S. Dominici obitus.

Celebrato Capitulo, S. Dominicus ali-
 quamdiu Bononiae commorans, &
 non nunquam illius civitatis Clericos a-
 micos suos invisens, cum quadam die
 de contemptu mundi & vitae praesentis
 ludibrio disseruisset, subito valedicens,
*videtis me hodie sanum, inquit, sed ante
 Beatæ Dominae nostræ assumptæ Festum*
 Pp 4 *migra-*

Sæcul. XIII.
A.C. 1221.

2. Cor. 5. 1.

Th. c. 8. 12.

Jord. c. 52.

Th. 5. c. 1.

Sæcul. XIII.
A.C. 1221.

migrabo ad Dominum. Exinde Carthagenam Hugolinum, in Longobardia S. Sedis Legatum, adiit, cum eo de Ordinis sui propagatione consultaturus; unde Bononiam reversus est, mense Julio eunte, labore itineris & æstu, illo anni tempore intolerabili, summopere fatigatus. Nihilominus ubi domum pervenit, cum Priore, nomine Ventura Veronensi, & Cellario, nomine Rudolpho Faventino, de variis Ordinis negotiis usque ad noctem deliberavit. Ubi tempus monuit, cubitum discedendum esse, illi instantissime rogare Dominicam quietem usque adeo necessariam sibi ipsi indulgeret, & a Psalmis matutinis abesset. Ipse vero ad Ecclesiam processit, & postquam ibi pro more suo noctem orando transegisset, etiam matutinis interfuit.

Quibus persolutis, dixit ad Priorem, caput sibi dolere, ac protinus eum morbus invasit, ex quo decessit, videlicet violenta febris, quam alvi tormina comitabantur. Tanta fuit ægotantis patientia, ut nihilominus semper hilaris conspiceretur. Noluit in lecto decumbere, sed, ut adsueverat, super saccum jacebat. Extremum vero tempus imminere sentiens, Novitiis in conspectum adduci iussis amorem Dei & Discipline regularis in Ordine suo commendavit.

Tum

Tum Priore & compluribus aliis Presbyteris convocatis, generaliter omnia peccata sua confessus, adjecit: *Huc usque, Deo custodiente, virginitatem servavi, quam si & vos illibatam vultis, omne cum mulieribus commercium, quod periculo non caret, fugite. Huic virtuti si paupertatem jungitis, Deo amabiles eritis & utiles proximo, sparsa bonæ famæ odore. Deo ferventi animo servite, & hunc Ordinem omnibus viribus propagate.* Super omnia inculcavit paupertatem Evangelicam, tanquam Instituti Prædicatorum fundamentum, & ne istam constitutionem prudentia carnis everteret, severe prohibuit, addita divinæ suæque maledictionis comminatione, ne possessio rerum temporalium in Ordinem introduceretur.

Obiit S. Dominicus, jacens in cinere, die Veneris sexta Augusti anno millesimo ducentesimo vigesimo primo. Super nudum corpus catena ferrea ad modum cinguli inventa est. Sepultus est Bononiæ apud Fratres suos, parentante Cardinale Hugolino, qui viventis virtutes maximi fecerat, & amicitiam singulari affectu coluerat, tunc præsens, cum Dominicus Napoleonem a mortuis revocavit. Præter hunc Cardinalem defuncti exequias honorarunt illi Præfules, qui Sacræ Sedis Legatum obsequi

Pp s.

quii

Sæcul. XIII.
A. C. 1221.

quii causa comitabantur, atque etiam Patriarcha Aquilejensis, quidam Episcopi, Abbates, & maxima populi frequentia. Complura miracula edita Domitici sepulchrum illustre effecerunt. Ceterum Vir sanctus a natura accepta staturam mediocrem, venustissimum corporis habitum, decoram faciem, colorem purpureum, nitentem barbam & flavam cæsarium, micantesque oculos, quibus omnium se intuentium venerationem & amorem rapiebat. Semper jucundus videbatur, nisi forte proximi patientis commiseratio ad mœrendum compelleret. Vox ejus erat amœna, blanda, & more tubæ sonora. Ad Cœlestia autem abiit anno ætatis quinquagesimo primo (*).

§. XLIX.

(*) Tandem Natalis Alexander postquam varia de Ordinis sui Sancto Patre retulit, ex Magistro Alexandro, postea Cestrensi Episcopo, sive somnium sive parabolam cujusdam Scholaris Bononiensis narrat, quem quadam nocte in somnis medio campo tempestate nimia deprehensum, & tres domos pulsanter, a tribus Matronis Justitia, Veritate & Pace repulsam, quarta seu Misericordia suscepit, bonumque consilium suggestit, his verbis: *Si ab imminente tempestate salvari desideras, vade ad Sanctum Nicolaum, ubi habitant Fratres Prædicatoris.*